

— Тебе дѣдо Господь за всичко те слуша, я го по-моли занаяпредъ, намѣсто дъждъ, отъ небето да падатъ жълтички. А? Може ли? Както сме сиромаси, изведнѣжъ да станемъ богати.

— Стори ни го туй добро! — замолили се и другитѣ селяни. — До гуша сме борчлии на Желя. Нека падатъ жълтички.

Свети Петъръ се врекълъ.

На другия день се заоблачило, затрѣскало. Гори и планини, сякашъ, се събарятъ и, намѣсто дъждъ, надъ Ръжево се изсипалъ златенъ облакъ. Пожълтѣли покривитѣ, двороветѣ, нивитѣ. Дето погледнешъ — жълтички. Хукнали рѣжовчани да събиратъ. Кой съ кринче, кой съ козленъ човалъ, а нѣкой ги мѣкнѣлъ съ кошъ въ кѣщи. Голѣма радостъ било. Надвечеръ се струпали въ Желювата крѣчмичка, всѣки донесълъ по единъ калпакъ жълтички и ударили на гуляй. Три дни и три ноци се веселили.

Но не щешъ ли, изведнѣжъ всичкитѣ чешми спрѣли, гиранитѣ пресъхнали, нивитѣ взели да вехнатъ, дърветата посърнали и добитѣктѣ жално замучалъ отъ жажда. Желювитѣ бѣчви се изпразнили. Пари много, съ кола,